

Въ цѣлия Сливенъ, при появяването на тая българска книга, били записани 130 екземпляра, — нѣщо твърдѣ рѣдко за врѣмето си. Тѣ ще сж се просто поглѣщали отъ жаднѣющитѣ да чуютъ и четатъ по български, та Добри Желѣзковъ, настоятелъ на Фотиновъ въ Сливенъ, билъ принуденъ съ писмо отъ 3-и Май 1843 г. да му иска още 100 екземпляра отъ тая география (все за Сливенъ), Другъ настоятелъ на Фотиновъ въ Сливенъ е билъ *Петъръ Стояновичъ*, сжщо сливенецъ. И съ двамата тия Фотиновъ е билъ въ близки приятелски връзки. Лично той е идвалъ въ Сливенъ прѣзъ 1842 г., едно за да посѣти тоя важенъ и интересенъ тогава кжтъ и друго, за да улесни разпространяването на своя бѣлѣжитъ за тогавашното ни училищно дѣло трудъ. Когато билъ въ Сливенъ, той получилъ писмо отъ Търново, дѣто го канѣли да иде тамъ и да му се спомогне „сосъ словумъ или зделумъ зараді общата полза“ (Мсб., XI, 670). Когато се появило въ Смирна неговото паметно *Любословіе* (1844 г.), сливенскитѣ родолюбци се надпрѣварвали кой понапрѣдъ да му стане настоятелъ и му разпространи първото по рода си списание между жаднѣющитѣ да четатъ български. Така, самъ Добри Желѣзковъ става още въ сжщата 1844 г. настоятелъ на *Любословіе* за Сливенъ и Котелъ, и на първо врѣме получилъ 36 броя за да ги раздава. Очевидно е, че тия броеве не сж стигнали, та Ралия въ слѣдната 1845 пише на Фотиновъ да му праща по 44 „листа“ отъ *Любословіе* за Русия, България, *Сливенъ* и Цариградъ. Отъ тукъ може да се види какъвъ е билъ броятъ на знающитѣ прѣзъ това врѣме да четатъ български въ Сливенъ и какъ бързо е растялъ той. Вече въ 1846 г. настоятелъ на сжщото списание за Сливенъ и Котелъ става другъ, не помалко извѣстенъ сливенецъ *Х Михаилъ Минчовичъ* (познатъ още подъ името *Копринджии Минчоолу*).

Връзкитѣ на Фотиновъ съ Сливенъ изглеждатъ да сж били доста стари. Прѣзъ 16 и юлий 1827 г. баща му билъ въ Сливенъ, вѣроятно по случай голѣмия сливенски панаиръ и загриженъ за чадото си, пише му отъ Сливенъ съ горнята дата, и му натяква, че вмѣсто да си гледа търговията, се повече и повече „падалъ на тая книга“. Интересното е обаче, че Фотиновия баща взелъ или купилъ отъ Сливенъ книги и ги пратилъ на сина си, по който случай му пише (отъ Сливенъ): — — „да ни ѿ пишешъ що тѣ пратихме ѿ Сливенъ книгите да ли ги дедусаха“ (ор. cit., XI, 631). За тия книги нищо не се знае, поне това: да ли сж били български или гръцки, но на всѣки случай това подкрѣпя казаното, че въ Сливенъ печатнитѣ произведения сж имали голѣмъ пазаръ и рано прѣди 1830 г. (Внъ от печатаното българско евангелие въ Смирна прѣзъ 1840 г., по инициативата на Английското библиейско общество — British and Foreign